

[Udenrigsministeren.]

for det store arbejde, som her er tilendebragt.

Overenskomsten er for mig et nyt vidnesbyrd om frie nationers evne til ved demokratiske midler og gennem forhandling på lige fod at nå betydelige resultater til gensidig tilfredshed og til støtte for deres fælles frihed og selvstændighed.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale regeringens forslag til rigsdagsbeslutning om godkendelse af den under 27. april 1951 undertegnede dansk-amerikanske overenskomst om Grønlands forsvar til folketingets velvillige og hurtige behandling.

Ikke blot ved vort medlemskab i Atlantpagten, men også ved vor deltagelse i De Forenede Nationers arbejde står vi i nært samarbejde med andre folk i verden og skal tage stilling til og medansvar for verdenshistoriske beslutninger. Næsten dag efter dag får vi i denne tid beviser på, hvor nært alle jordens folk er knyttet sammen, hvor lille jorden i virkeligheden er blevet, og hvor meget der afhænger af, at de beslutninger, der træffes, ikke er et udtryk for enkelte folks magtbegær eller uden forståelse for den indflydelse, som de kan komme til at udøve så at sige på alle folks skæbne, deres tryghed, deres muligheder for at skabe sig en i ordets bedste betydning menneskelig tilværelse. Hvis dette ikke er blevet os klart før, må det nu stå os klart efter de erfaringer, vi har høstet ved begivenhederne i det fjerne Østen, ved Koreakrigen. Også her har Danmark i De Forenede Nationer måttet tage stilling og bære sit medansvar for de beslutninger, som er blevet truffet. Den krig, som kæmpes derovre, er os ikke uvedkommende. Selvom vi ikke deltager med militære styrker, er den også vor krig, fordi den udkæmpes for idealer, der er vore, og fordi den tilstræber skabelsen af en verden, hvor det internationale retsprincip håndhæves og angrebskrig ikke anerkendes som et middel til at nå magtpolitiske mål.

Siden jeg i folketinget den 5. december 1950 gjorde rede for situationen i det fjerne Østen, har denne situation og De Forenede Nationers forhold til den gennemgået flere vigtige faser. Den 14. december i fjor vedtog plenarforsamlingen bl. a. med Danmarks stemme et af Indien og 12 andre asiatiske stater fremsat resolutionsforslag, ifølge hvilket der skulle nedsættes et tremandsudvalg, der skulle undersøge, på hvilket grundlag der kunne opnås våbenstilstand i Korea, og snarest muligt afgive indstilling herom til plenarforsamlingen. Pekingregeringen be-

tragtede imidlertid dette udvalg, det såkaldte Cease-Fire udvalg, som ulovligt, og gav udtryk for, at den ikke ville forhandle om fred, medmindre den amerikanske flåde blev trukket tilbage fra Formosa og alle fremmede tropper forlod Korea, samt at Pekingregeringen fik sæde i De Forenede Nationer.

Den 11. januar afgav udvalget en beretning, hvis hovedpunkter var, at fjendtlighederne øjeblikkelig skulle indstilles; hvis våbenhvile blev opnået, skulle der tages yderligere skridt til fredens genoprettelse, målet skulle være, at Korea skulle blive en uafhængig og demokratisk enhedsstat med et styre udgået af frie valg, og derefter skulle alle ikke-koreanske væbnede styrker trækkes tilbage fra Korea. Indtil denne nye stat var skabt, skulle der oprettes en midlertidig administration i overensstemmelse med De Forenede Nationers principper. Såsnart der var opnået enighed om våbenhvile, skulle et organ med repræsentanter for USA, Storbritannien, Sovjetrusland og Pekingregeringen søge at finde en løsning på de fjernøstlige problemer, herunder Formosa og Kinas repræsentation i De Forenede Nationer. Det var en redelig resolution med rimelige og retfærdige principper, en udstrakt hånd. Den 13. januar i år blev disse principper godkendt af plenarforsamlingen, og man anmodede Pekingregeringen om snarest at tilkendegive, om den anså dem for et acceptabelt grundlag for en fredelig løsning af Koreakonflikten og de andre fjernøstlige problemer. Øststaterne stemte både mod Cease-Fire udvalget og denne fredelige resolution.

Umiddelbart efter resolutionens vedtagelse afholdtes på dansk initiativ et nordisk udenrigsministermøde den 16. januar, hvor vi også havde lejlighed til at drøfte disse spørgsmål. I det communiqué, der udsendtes efter mødet, udtalte de tre regeringer håbet om, at plenarforsamlingens forslag måtte blive modtaget af Pekingregeringen i den ånd, hvori det var fremsat, og få et imødekommende svar. Allerede dagen efter forelå imidlertid svar fra Pekingregeringen, hvori man forkastede det fremsatte mæglingforslag. I stedet fremsattes en række modforslag, som blandt andet gik ud på, at der skulle afholdes et møde i Kina med deltagelse af de fem stormagter, Indien og Ægypten, og at der ikke skulle etableres våbenstilstand, før dette møde var trådt sammen. Dette svar blev ikke betragtet som acceptabelt og kunne heller ikke være det, da de betingelser, som blev opstillet, i virkelig-